

(א) [נצחית מהל. מנו: נה.],
 (ב) [נמנות עתה.], (ג) נצחית
 (ד) מעלה ז: (ה) פסחים
 (ו): נ: נצחית ס: נמנות נב:
 ונכרות ה: נמנות עה.,
 (ז) ויקרא חו: (ח) ונע"ע מוס' נצחית
 (ט): ד"ה ואכ"פ:

תורה אור השלם

1. סמאנתה בשוליה לא וקרה אמתיהה ותרד פלאים אין מתנה לה ראה ? את עניי בי הגדיל אויב: איכה א ט ויכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך שטמאתם: ויקרא טו טו
2. וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד ואת המזבח והקריב את השעיר הקרי: ויקרא טו ט

גליון הש"ס

רש"י ד"ה אני ראיתיה ברומי. ושם ראה כלי בית המקדש. כלות דר"י פ' מ"א מכמתת על בית אבנים שלטן ומורה ופרוכת ויזן עדיין מומים נדמוי: תוב' ד"ה חוץ וכו' שאם לא בן או לא הייתי מקיים. עיין לעיל דף נ"א ע"פ מוס' ד"ה דוקא:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה היינו כו' אפן חזרו ומלמד בהיקש כגון אס ל:ל

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

תום' ישינים

שייך לעמוד קודם

הכי נלתי יהודה דלויא כאש אש לני מייח ומורשת ה"י מתפתח לרבי יוסי. ואמר רבינו דשמי יוסי. כי הדבר עומד להתברר מילא אס ימות אס יחיה וכן כי בריה אכל כהן אין הדבר עומד להתברר, וכן כהן עשוי עשויין על דמעתש שני זה מחולל על הקלע שפעלה מן הכיס דמסקין התם לרבי יוסי דלא חולל היינו נמי דבר שמיא עומד להתברר, מיהו כי האי גוונא קאמר בריש כל האע גויא (גיטין כה, א) על רבי יהודה ומלביג בין מולה בדעת אמריס לטולה בדעת עצמו, (מ"א) (והכי) שיעור שדמי להנבחר דפירש (הין) מניין לומר התם. אכל על רבי שמעון לא היה יכול לומר שם זה השעיר הבהי. ומכאן זה מתברר רבינו דמסקין גיטא דשמיא דמטמא דשמיא דלית ליה בריה גיטין פקח מי שאלחו זה הא דמתקין גיטא דשמיא מרע אס ממי חו גיטא, אלמא לית (לה) בריה אוילו בשליי גיטא (ז) לית ליה לשמואל הנבירה גבי שמיא שאלה בהמה ומיית כשומות, ואומר רבינו דשמי ביהאי דביה אפין סדכי יכר שיהא עומד להתברר שמתקנה

חלק פלוגי לזה ונתק פלוגי לזה קודם שחלקו, אכל גבי אס לא ממי הדבר עומד להתברר כי יוסי אס או לאו. מיהו קשה לרבינו מדמסקין בדיק פקח מרובה נסמן, או כי הכי קשה דר' יוחנן אדר' יוחנן דלמר ר' יוחנן כל המתקלקל כו' והא אמר ר' אפי אמר ר' יוחנן האפין שחלקו לקוחות הן, כו' ומאי קושא והלא גבי כל שלקטו עיניס היום הדבר עומד להתברר איה ילקטו איה לא ילקטו אכל גבי אפין אין [ועומד להתברר] ועולם חלק הראוי לכל אחר ואחד, ועוד אמאי בני לומר מתיקרה דמהפיקין ברייתא כל שלקטו ממוס היהי דלוקח יין, והלא התם אין הדבר עומד להתברר כי (אפשר) יבקע הודר כמו שהוא עומד להתברר גבי ילקטו. ואומר רבינו שהיה יכול לומר כן אלא שרואה לעומדים עם מירון אחר. אכל קשה לה"ר אלחנן דר' מאיר אדרבי מאיר דבהך דהלוקח יין אית ליה בריה ובצמנות פקח יש כבוד (מן, א) בגמרא מי שלג בריה מי מספקא ליה אי יורשין הו או לקוחות הו או אלמא מספקא ליה אי יש בריה אי לא, ועוד קשה דרנא אדרנא דקאמר התם בפרק ט' ורבי יהודה אית להו דרב אפי דמספקא ליה אי יורשית הו או לקוחות הו ובדיק כל הגט קאמר רבא דרבי יודא בן גרי' שמעון אית להו בריה וטעמא דהלוקח יין משום דביקע טעו. ועל כן נראה לרבינו דאפילו הא דלית ליה אין בריה יכול לטקור דיש בריה [ב]שהתנה בפירות כגון צ' לגוין שאני עמיד כו' והרמינו עובדין דפקח כל הגט והכי זה גיטין מתיס כו' (דפרכי מי שאלחו), ובמירון או מיתמלא קושא (דריב יוסי אדרבי יוסי) (דריב מאיר אדרבי מאיר) ושמואל דשמואל דשמי גבי גט דשמי מרע שיהיה מתחלה. ועוד הקשה ה"ר אלחנן למה מקשה בנבא קמא מדריב יוחנן דכל המתקלקל היהי דלחין שחלקו לרבי ליה דרבי מתקלקל איכא מלא, וי"ל דכפריית דלית חושב מירונא על אפיון עיקר. ולפירוש רבינו דמפרש בשמעון דברייה גבי היא דלא מלא דרבי ורבינו דרבי יוחנן (וש) [אין] לו בריה כו' שאפילו אומן מנאס שסורים אין בריה לא היו מודים לרבי יוחנן דאין בריה גבי אחין שחלקו אלא לפיכך מתקלקל אחר כשאלו שאני שסורב התמלוד דרבי (יוסי) [יוחנן] סגן דאין בריה ויש לנו

(ה) ע"י לעיל ע"י. וי. ע"י נסמן דר"י ועיין ש"י.

השפא זרי. ודאי טמאים אתון ואין שכניה צנינים שורה צנומאה: **וכי דבר הלמד בהיקש.** כגון פר שלמד צמנות פנים אחת למעלה מן השעיר בהיקש והשעיר שזע למטה בהיקש מן הפר חזרין ומלמד מן צמנות שצנינים על צמנות הפוכות בהיקש דוכן יעשה לאהל מועד (1) וקיימא לן בצמנות צמנים (דף מט:)

לדון למדין בקדשים היקש מן ההיקש: **היינו ודבר אחר.** היקש הראשון לאו קביע הוא שהרי בין צפר בין ששעיר תמיד מעלה אלו ומטה ולא הוצרכו ללמוד זה מזה אלא מן המנין הלכך כל חד וחד מעצמו למד מקצת ודבר אחר מסייעו במקצת ואין זה למד בהיקש. והיכי דמי היקש שאין חוזר ומלמד (א) צהו כגון אס לא נאמר למטה בשעיר כלל או למעלה צפר לא נאמר כלל ולמדו הבהמות זו מזה בהיקש היינו היקש שאינו חוזר ומלמד בהיקש: **הניחא למאן דאמר וכו'.** פלוגמא

בזמנים צפרק אחיהו מקומן (דף טו): **מקומות הוא דגמרי מהדדי.** אין זה היקש הלמד מן ההיקש שהרי בהיקש הראשון למדו בהמות זו מזה ועשה את דמו כאשר עשה לדס הפר בהיקש השני לא היקש שזע שזע דבר לאחת מן הבהמות ללמוד ממנה מה שלמדה בהיקש מתבצרתה אלא המקומות והקוש זה לזה וכן יעשה לאהל מועד כאשר כפר על הקודש והקודש לא למד כלום מתחלה בהיקש אלא הפר הוקש לשעיר והשעיר לפר צמנות הקודש: **ואי צניס אימא חוץ מפניס צמד זימנא גמר.** לוי נמי סבירא לן דפניס בהיקש אפי' יכול לחזור וללמוד על שהיכל צבת אסת מה שכתוב צו צפירוש כגון אחת למעלה בשעיר ושזע למטה צפר ועמהס אף מה שלמד בהיקש והיכי דמי היקש שאינו למד מן ההיקש כגון אס לא הוצרך היכל ללמוד מן לפני ולפניס אלא מה שלמד ממנו אכל השפא דהוצרך ללמוד מן אסת: **התפסדו צו למד הכל צבת אסת:**

אני ראיסיה ברומי. צמסכת מעילה (דף ז:): **גבי צן תלמיין נעשה נס לר' אלעזר ברבי יוסי שריפא את צת מלך רומי שנכנס עד בגופה ששמו צן תלמיין והניסוהו לאוצר המלך לטוול כל מנה שירצה ולא היה חפץ אלא לטוול ממש אגרות שכתבו אגרות שגזרו על ישראל ומנאס וקריטס * ושם ראה כלי בית המקדש באוצר: כסדרן. מלמעלה למטה (1) כמלולין: **דמיס צדמיס.** של פר ושל שעיר קודם שנתן צפניס כלום: **צאתרא דשואל.** צבבל שהיא מנולה: **הא קא יהיב למעלה דשעיר.** שנותן אחת למעלה לשם פר ולשם שעיר: **וכלה מכפר.** כלה הכפרות כמו שהן אמורות בענין: **צמסנות אחרונות.** אחר שנתן אחת למעלה מן הפר: כוסות**

המננות דכהן משיח מקריבו ולא מרובה גדלים ותיקן דצבית ראשון הוה וצפרוכת דצני איירי ור"י מתיקן דצבית שני הוה והיא דמגילה איירי בצוראית כהן משיח לעצמו דקיימא לן הוראית כהן משיח לעצמו כהוראית צית דין לנצור דמיימי פר אס טעה ועשה כהוראית עצמו ודוקא משיח דכתיב וחס הכהן המשיח אכל מרובה גדלים הרי הוא כשאר יחיד ומיימי כשהו או שעירה אכל פר העלס דבר של צבור אפילו כהן הדיוט מני לאקרוניה כדאימא בת"כ וכן מוכח דצבית שני איירי דאי צבית ראשון נימא של פר כהן משיח אלא ע"כ צבית שני איירי ולהכי לא קאמר נמי של פר כהן משיח דכהן משיח צבית שני לא הוה דליאסיהו גזו שמן המנשה ונעיל (נ:):

ב"ה רם הפר ואח"כ ב"ה רם השעיר. לא ידענא מאי אינטרדין לאימיו האי קרע טיפוק ליה מדכתיב מננות דס הפר צרישא וכתיב חוקה שמיא י"ל דלהכי אייתי האי קרע דאי מדכתיב חוקה ה"א מחוקה לא לפיכך אלא היא דשינה הקדר של מעשה שלם כגון אס הקדים על צמודת שעיר דכתיב מקום מרומי מעלה דפר אכל כי האי גוונא דכתיב אלא אחת מננות דשעיר מקומי ששם מננות דפר לא מעבד להכי מיימי המורה וכלה המורה אמורה כלה דס הפר לגמרי ואח"כ מלה דס המורה ומהי ומהי כמו שיהא הכתוב עליו לעכב:

אלא היקשא כלשון הראשון ולא מרובי הכתובים. ואמרין התם במאי פליגי בהיינו דבר אחר, ר' ישמעאל סבר לא הוה היקש, ור' עקיבא ור' יוסי הגלילי סבירי הוה היקש. בשלמא למאן דאמר לא הוה היקש, [היינו] דכתיב וכן יעשה לאהל מועד, שהיקש הכתוב דם שעיר לדם הפר, ולא חזר ולמד מדם הפר ועשיר אותו הדבר שלמדו מדם הפר אלא ההזאות שכתובים בגופן בפרוש בהיינו דבר אחר הוא זה. כשמוה לפני ולפניס מדם הפר ומדם השעיר כך עושה ומהו בהיכל, אלא למאן דאמר הוה היקש מאי איכא למימר, כי בכל מקום עשייתן שוה. ואמרין התם בשלמא למאן דאמר לא הוה היקש, היינו דכתיב בשלמי צבור ממושבותיכם תביאו לחם ונופה, שאין ת"ל תביאו, כלומר, דיי לו והקרבנות מנחה חרשה לה' ממושבותיכם (תביאו) לחם ונופה שתיש בני עשרונים. מה ת"ל תביאו, לרבות לחמי תודה (שאין) [שתהן] לחם שלמים כוה שיהיו כוהו, מה זה הלחם עשורן לחלה שנאמר שתיש בני עשרונים, אף חלות תודה עשורן לחלה. אימא שלמי צבור הכל שני עשרונים, אף לחמי תודה כן, ת"ל תהיינו, כלומר אלו שני עשרונים ולא לחמי תודה שני עשרונים. ולמדנו שלחמי תודה הן עשר חלות חמין, מדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לו, ולמדנו תרומת ה' מתרומת מעשר. הנה למדנו שהן עשר, שלא מצאנו דבר שיהיי להוציא ממנו תרומה כפחות מעשרה. ולמדנו עשרה עשרונות לחמין משלמי צבור שהן עשורן לחלה (1) (והוא זה וזה) חלת לחם חמין. אבל עשרה עשרונות למצה של

היג' לפנינו צמנים שם תורה מתיקן למדע משלמים וכי דבר הלמד בהיקש וכו' וכו"ה כפסיק בפי' קרח ופי' זה אדרבה ר"י סובר דהוי היקש אכל רבינו נראה שיהיה לו ג' אחרת שם א"ש. (3) נראה ל"ל מזה מה הוא תלת לחם מלך.

הוציאו לו פרק חמישי יומא

נו.

היימנו ודבר אחר לא הוה היקש. להאי שניויה קשה הא דקאמרין לעיל בצרייתא לא יאמר למטה בשעיר וכו' דל"כ לא הוה יליף אלא מהיקשא דפר דהשפא לא הוה הימנו ודבר אחר וי"ל דצרייתא דלעיל סבירא לה דהיינו ודבר אחר הוה היקש וקל להצין: **חו"ץ מפנים בדבר אחר גמר.** פי'

רש"י אידי דניתן היקש לירעש דצדדים המפורשין צפניס כגון למטה צפר ומעלה בשעיר נלמד צבת אחת אף למעלה בהיקש עמו ומינה הוה לומר כן דהא יזמרת הכבד ושמי הכליות דגמריין שעירי ע"ז מפר העלס ופר העלס גמר מפר כהן משיח חשיב היקש מהיקש צמנים פקח צ"ט (וצמנים דף מה). **אע"ג** דגמריין שעירי ע"ז מפר העלס איהו מקומן (שם דף נה). **ללא גמריין זכמי שלמי צבור שני קדשי קדשים וצני פפון מדאימקש לחטאת אע"ג דנפקא לן מהיקשא שאין נאכלין אלא לזכרי כהונה דכתיב צמסלת (ויקרא 1) בגופיה וכן אשס לא יליף התם פפון מדאימקש לחטאת אע"ג דגמריין נמי מההוא היקשא סמיכה דכתיב בגופיה דחטאת מיהו כל זה י"ל לתרץ דלא דמי לזה דהכא דהכא כל ההזאות חשיב חד עניינא וכיון דגלי מקצת בגופיה גמריין נמי צמד זימנא אפילו מאי דליף בהיקש אכל הך לאו חד עניינא ניהו ור"י פי' דמחמת למעלה דכתב בשעיר יליף מצחוץ צין צפר צין בשעיר ומשזע למטה דפר יליף צחוץ צין צפר צין בשעיר דכתיב דכתיב ע"ז מפר רש"י ואלו דמי לכל הך שהביא ר"י דהכא כיון דכתיב וכן יעשה צהאל מועד**

כמו שעשה אחת למעלה בשעיר צפניס וכן כאשר עשה צפר צפניס למטה יעשה לשמי הבהמות צהאל מועד ולא נהירא לריב"זא לן צמד זימנא גמר דהכי הוה ליה למימר פר צחוץ למעלה משעיר גמר ושעיר צחוץ למטה מפר גמר ונראה לו פי' רש"י ואלו דמי לכל הך שהביא ר"י דהכא כיון דכתיב וכן יעשה צהאל מועד מסממא קאי האזאות דכתיב בגופייהו דהיינו אחת למעלה דשעיר ושזע למטה דפר שהרי לא היה עושה לפני ולפניס אלא הזאות והא אהא כתב וכן יעשה וכו' כריפין אלו ללמוד צמד זימנא גס מנה ששלמדנו בהיקש * שאס לא כן או לא הייתי מקיים וכן יעשה דמשמע לגמרי יעשה צהאל מועד

כמו לפני ולפניס וקרובים מירון זה ומירון שכתבתי אני למעלה להיות שוין(1): **אני ראיתיה ברומי והוה עליה כמה טפי דמיס מפר הע"ם דבר.** הקשה ריב"זא והא צבית ראשון לא הוה פרוכת וצבית שני דהוה פרוכת כל הוה מקריבין פר העלס דבר כדתמן צב"ק דמגילה (דף ט:): **אין צין הוה מתיקן דצבית שני הוה והיא דמגילה איירי**

אלא היקשא כלשון הראשון ולא מרובי הכתובים. ואמרין התם במאי פליגי בהיינו דבר אחר, ר' ישמעאל סבר לא הוה היקש, ור' עקיבא ור' יוסי הגלילי סבירי הוה היקש. בשלמא למאן דאמר לא הוה היקש, [היינו] דכתיב וכן יעשה לאהל מועד, שהיקש הכתוב דם שעיר לדם הפר, ולא חזר ולמד מדם הפר ועשיר אותו הדבר שלמדו מדם הפר אלא ההזאות שכתובים בגופן בפרוש בהיינו דבר אחר הוא זה. כשמוה לפני ולפניס מדם הפר ומדם השעיר כך עושה ומהו בהיכל, אלא למאן דאמר הוה היקש מאי איכא למימר, כי בכל מקום עשייתן שוה. ואמרין התם בשלמא למאן דאמר לא הוה היקש, היינו דכתיב בשלמי צבור ממושבותיכם תביאו לחם ונופה, שאין ת"ל תביאו, כלומר, דיי לו והקרבנות מנחה חרשה לה' ממושבותיכם (תביאו) לחם ונופה שתיש בני עשרונים. מה ת"ל תביאו, לרבות לחמי תודה (שאין) [שתהן] לחם שלמים כוה שיהיו כוהו, מה זה הלחם עשורן לחלה שנאמר שתיש בני עשרונים, אף חלות תודה עשורן לחלה. אימא שלמי צבור הכל שני עשרונים, אף לחמי תודה כן, ת"ל תהיינו, כלומר אלו שני עשרונים ולא לחמי תודה שני עשרונים. ולמדנו שלחמי תודה הן עשר חלות חמין, מדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לו, ולמדנו תרומת ה' מתרומת מעשר. הנה למדנו שהן עשר, שלא מצאנו דבר שיהיי להוציא ממנו תרומה כפחות מעשרה. ולמדנו עשרה עשרונות לחמין משלמי צבור שהן עשורן לחלה (2) (והוא זה וזה) חלת לחם חמין. אבל עשרה עשרונות למצה של

כמו לפני ולפניס וקרובים מירון זה ומירון שכתבתי אני למעלה להיות שוין(1): **אני ראיתיה ברומי והוה עליה כמה טפי דמיס מפר הע"ם דבר.** הקשה ריב"זא והא צבית ראשון לא הוה פרוכת וצבית שני דהוה פרוכת כל הוה מקריבין פר העלס דבר כדתמן צב"ק דמגילה (דף ט:): **אין צין הוה מתיקן דצבית שני הוה והיא דמגילה איירי**

אלא היקשא כלשון הראשון ולא מרובי הכתובים. ואמרין התם במאי פליגי בהיינו דבר אחר, ר' ישמעאל סבר לא הוה היקש, ור' עקיבא ור' יוסי הגלילי סבירי הוה היקש. בשלמא למאן דאמר לא הוה היקש, [היינו] דכתיב וכן יעשה לאהל מועד, שהיקש הכתוב דם שעיר לדם הפר, ולא חזר ולמד מדם הפר ועשיר אותו הדבר שלמדו מדם הפר אלא ההזאות שכתובים בגופן בפרוש בהיינו דבר אחר הוא זה. כשמוה לפני ולפניס מדם הפר ומדם השעיר כך עושה ומהו בהיכל, אלא למאן דאמר הוה היקש מאי איכא למימר, כי בכל מקום עשייתן שוה. ואמרין התם בשלמא למאן דאמר לא הוה היקש, היינו דכתיב בשלמי צבור ממושבותיכם תביאו לחם ונופה, שאין ת"ל תביאו, כלומר, דיי לו והקרבנות מנחה חרשה לה' ממושבותיכם (תביאו) לחם ונופה שתיש בני עשרונים. מה ת"ל תביאו, לרבות לחמי תודה (שאין) [שתהן] לחם שלמים כוה שיהיו כוהו, מה זה הלחם עשורן לחלה שנאמר שתיש בני עשרונים, אף חלות תודה עשורן לחלה. אימא שלמי צבור הכל שני עשרונים, אף לחמי תודה כן, ת"ל תהיינו, כלומר אלו שני עשרונים ולא לחמי תודה שני עשרונים. ולמדנו שלחמי תודה הן עשר חלות חמין, מדכתיב והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לו, ולמדנו תרומת ה' מתרומת מעשר. הנה למדנו שהן עשר, שלא מצאנו דבר שיהיי להוציא ממנו תרומה כפחות מעשרה. ולמדנו עשרה עשרונות לחמין משלמי צבור שהן עשורן לחלה (3) (והוא זה וזה) חלת לחם חמין. אבל עשרה עשרונות למצה של

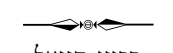
היג' לפנינו צמנים שם תורה מתיקן למדע משלמים וכי דבר הלמד בהיקש וכו' וכו"ה כפסיק בפי' קרח ופי' זה אדרבה ר"י סובר דהוי היקש אכל רבינו נראה שיהיה לו ג' אחרת שם א"ש. (3) נראה ל"ל מזה מה הוא תלת לחם מלך.

(א) הגי' לפנינו צמנים שם תורה מתיקן למדע משלמים וכי דבר הלמד בהיקש וכו' וכו"ה כפסיק בפי' קרח ופי' זה אדרבה ר"י סובר דהוי היקש אכל רבינו נראה שיהיה לו ג' אחרת שם א"ש. (3) נראה ל"ל מזה מה הוא תלת לחם מלך.

עין משפט

נר מצוה

ס"א מ"י פ"ה מהלכות עבודת יו"ה הלכה י:

רבינו חננאל

ואקשינן וכי דבר הלמד בהיקש חזרו ומלמד בהיקש, כלומר, הפר והשעיר תרתייהו גמרי מהדרי אחת למעלה ושבע למטה מבית לפרכת בהיקש, דכתיב ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר, גמריין שיהיו עשיותיהן שוין, היאך חזרוין ומלמדו בהיקש, מדכתיב וכי עשה לאהל מועד להוות אחת למעלה ושבע למטה מדם הפר וכן מדם השעיר באהל מועד כנגד הפרות, והא קיימא לן בין לריב"זא בין לרבא דבר הלמד בהיקש אין חזרו ומלמד בהיקש. וזה הפירוש בשחיטת בהיקש. פרק איורו חטאת של זבחים כו' בתחילתו בענין שחיטת קדשים בעפון. וכן סוגיא דשמעתא במקומה, נאמר בעולה ושחט אותו על יד המזבח צפונה, ונאמר בחטאת ושחט את החטאת במקום העולה, דכתיב ואת תורת החטאת במקום אשר תשחט העולה תשחט החטאת לפני ה', הנה גמרה החטאת שחיטה בעפון בהיקש מן העולה, וכתיב באשם מצורע ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את החטאת ואת העולה, ואמרין למה לי לאקריי לחטאת לעולה, ואמר רבנא צריכי, דאי אקשיה לחטאת ולא אקשיה לעולה, הוה אמנא חטאת מהיכין גמר מעולה, וכי דבר הלמד בהיקש חזרו ומלמד בהיקש, וליקשיה לעולה, א"ל אי אקשיה לעולה הוה אמנא דבר הלמד בהיקש חזרו ומלמד בהיקש, ואמאי לא אקשיה לחטאת, משום דניחא ליה לאקשיה לתיקין ולא לטפל. כיון דאיכא למימר הכי, להכי אקשיה לחטאת לעולה, ולא יהו דבר הלמד בהיקש חזרו ומלמד בהיקש, רבא אמר דבר הלמד בהיקש אינו חזרו ומלמד בהיקש מהכא, כאשר יורם משור וכוה השלמים כו', ואסיקנא דבר הלמד בהיקש אינו חזרו ומלמד בהיקש אי מרובא אי מרובא. ופרקינן אינו זה חזרו ומלמד בהיקש, ממנו דבר אחר הוא. כלומר, זה שאהא למד ממנו דבר אחר, אינו אותו הדבר שלמד הוא בהיקש אלא ודלותו הוא, וכי האי גוונא לא הוה היקש. הניחא לר' עקיבא דסבר כי האי גוונא הוה היקש, שנאמר וברשרם יהיה לך כחזה התנופה וגו'. ואמרין היקש הכתוב את הכבד לחזה ושוק של שלמים, מה חזה ושוק של שלמים לבי ימים וליילה, אף הכבד לבי ימים וליילה. וכו' ויסי הגלילי להקיש לחזה ושוק של תודה ליום וליילה. ור' עקיבא להשיבו אלא כתיב וברשרם יהיה, שאין ת"ל יהיה, מה ת"ל יהיה הוסיף הכתוב היה אחרת לכבוד כלומר יום אחד. מכלל התרומות סבירא להו דרבנא ג' הוה היקש, וכו' ר' ישמעאל ואמר עקיבא טעיהו, שלמים למדו ממשער בהמה לענין (תמורה) [תמורה], ואמרת בתמיה וכי הלמד בהיקש חזרו ומלמד בהיקש זה דבר אחד הוא. הא אין עליך דרון

(א) הגי' לפנינו צמנים שם תורה מתיקן למדע משלמים וכי דבר הלמד בהיקש וכו' וכו"ה כפסיק בפי' קרח ופי' זה אדרבה ר"י סובר דהוי היקש אכל רבינו נראה שיהיה לו ג' אחרת שם א"ש. (3) נראה ל"ל מזה מה הוא תלת לחם מלך.